

нимъ рѣчь - тѣ (чрѣзь склоненіе или чрѣзь спряженіе) така, какво-то удареніе-то да падне отъ съмнителнѣ-тѣ буквѣ, и тогава ако ѝ ся чюе гласъ - тѣ пакъ на *я*, както и на прѣдъ, то ще ся пише съ *я*, ако ли тогава гласъ-тѣ ѝ ся чюе на *е*, пише ся *ѣ*. Така за да ся познае какъ трѣбува да ся пишѣтъ рѣчи: *мѣсто* (*мѣсто*), *лѣгамъ* (*лѣгамъ*) *мѣхъ* (*мѣхъ*) *грѣхъ* (*грѣхъ*) и пр. обръщаме ги на: *мѣста* (множ.), *лѣгнахъ* (пр. оконч.), *мѣше* (умалително производно) *грѣхота* (производно): понеже въ тыя, така измѣнены рѣчи, гласъ-тѣ ся чюе на *е*, то по това познаваме, че и: *мѣсто*, *лѣгамъ*, *мѣхъ*, *грѣхъ* трѣбува да ся пишѣтъ съ *ѣ* а не съ *я*.

228. Наопаки ако нѣкой слогъ, безъ да има на него удареніе, чюе ся на *е*, то за да познаемъ дали съ *ѣ* или съ *я* трѣбува да ся пише, обръщаме и докарваме рѣчь - тѣ така, какво-то да падне удареніе на съмнителнѣ-тѣ буквѣ, и да слѣдува по неж слогъ съ твърдѣ гласнѣ, тогава, ако ѝ ся чюе гласъ-тѣ на *я*, пише ся съ *ѣ*; ако ли ѝ ся чюе, както и на прѣдъ, гласъ-тѣ на *е*, тя ще ся пише съ *я*; като: *лѣтина* *грѣхота* пишемъ съ *ѣ*, зашто-то *лѣто* и *грѣхъ* имѣтъ гласъ на *я*; а пакъ *мясницы*, *яйцѣ*, пишемъ съ *я*, зашто-то и обрънѣты на *мясо*, *яйца* гласъ-тѣ имъ ся чюе пакъ на *е*.

З а б ѣ л ѣ ж в. Имена срѣдень родъ съ окончаніе на *ля* пишѣтъ ся *я*; като: *иля*, *врѣмя*, *племя*.